

una mutualitat pugui anar per terra pel sol fet de fundarse'n una altra amb el mateix fi que aquella, si aquesta compleix, com és de consuetut, amb la finalitat i amb els deures que s'imposa quan fou creada.

Així veiem a Barcelona que fa molts anys es va crear l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques i ara en fa pocs que es va fundar l'Institut Mèdic-Farmacèutic, ambdues la mateixa finalitat, el progrés de les ciències Mèdiques, ambdues tenen vida esplendent i progressiva, molts socis en son de l'una i de l'altra i donen vida a totes dues entitats Mèdiques, i totes tenen socis propis, i entrè l'una i l'altra no hi ha el més, petit recel, ans al contrari, potser mutualement se serveixen d'estímul.

I si això passa amb les societats Mèdiques, com d'altres en podríem citar, per què no ha de passar igual amb les nostres Mutualitats?

Demés, els homes adinerats, amb comptes correns als Bancs, generalment no els tenen tots en una mateixa Banca, sinó repartits entre les que més confiança els mereixen; nosaltres mateixos els dipòsits els tenim entre el Banc d'Espanya i el de Barcelona. Això no vol dir altra cosa sinó que els homes són i han d'esser previsors, que no tot han d'abocar-ho en un negoci, ni ens hem d'entusiasmar massa per una cosa, hem de pensar sempre en el temps que pot venir. Bon exemple en tenim amb el que ha passat amb el Banc de Barcelona, el Banc més arrelat de nostra terra, de la nostra més gran confiança i avui per avui desgraciat aquell compte-correntista que no hagués repartit els seus cabals a guardar en altres bancs; estaria ben arreglat! tot i tenint fondos, potser de sobres, es trobaria en la més greu penúria.

Doncs això que diàriamente es practica i que fins en el terreny particular les famílies ho practiquen en la compra per exemple, de valors, que en compren dos d'aquí i quatre d'allà, és dir que els distribueixen de manera que si en manca algún els quedin els altres, per què no podem i devem practicar-ho els Metges quan es tracta d'assegurar-nos una invalidesa, o de deixar a la nostra família una renda més o menys decorosa, però que sempre l'ajudi a viure honradament i dignament.

Nosaltres mateixos com a Metges quants certificats dobles, triples i quàdruples hem de fer per als nostres clients malalts, molt previsors alguns d'ells, que creient que no els pot bastar l'auxili d'una sola germandat per al cas de malaltia, són de dos, de tres i fins de quatre?

Demés, si bé és veritat que ambdues Mutualitats la nostra i la del Sindicat tenen la mateixa finalitat en el referent a les invalideses (1), no és la mateixa llur finalitat en els casos de vida o sigui en els auxiliis a la família després de mort el mutualista. La mutualitat nostra dóna el total de la pòliza (2) de seguida que es mor el nostre company soci, treu de moment d'un apuro, moltes voltes gros, a la vídua i fills, contribueix a pagar les despeses momentànies que la mort porta sempre a una casa, i a donar temps a que la

família s'orienti en un o altre sentit. El nostre Tresorer, que fa anys que exerceix amb beneplàcit de tots, tan delicat càrrec, és testimoni mut de les moltes llàgrimes que ha eixugat la nostra Mutualitat en pobres i desamparades vídues, tristes, neguitoses i capficades en veure com amb un moment donat, potser quan menys s'ho esperaven, aquell que era el sosteniment de llur família, desapareixia per a no tornar mai més i tal volta se n'endua amb ell tots els cabals que fins poc eren el consol i els mitjans de nutrició i de vida d'aquella muller desconsolada i d'aquells plansons que amb prou cura anaven pujant i creixent.

La Mutualitat del Sindicat aquest acte momentani no el realitza, aquest de moment no dóna res, però va ajudant paulatinament, de mica en mica, al sosteniment d'aquella llar que amb el calor de la família i el treball del company mutualista s'ha anat formant.

Heu's aquí, amics i companys, com l'una mutualitat no pot fer, de cap manera, mal a l'altra, abans al contrari es compenetren l'una amb l'altra, s'ajuden mútuament i l'una completa la finalitat de l'altra. Ambdues tenen raó d'existir, ambdues tenen raó de fer-se grans i fortes.

La Mutualitat del Sindicat per al cas d'invalidesa es divideix en diferents grups, nosaltres no en tenim més que un, doncs bé, el Soci mutualista del Sindicat, si és previsor, si és home que pensa en el que podria passar, en lloc d'inscriure's a tots els grups que ell voldria, se'n deixa un per inscriure's i l'inscriu a la Unió. Per aquest sol secret de previsió teniu al mutualista cobert en ses necessitats en el desgraciat cas que una d'ambdues mutualitats fallés en la seva empresa, sempre quedaria sobert per l'altra. Mentre que si tot ho disposa i ho espera d'una, pot trobar-se en el cas d'aquell home ric, molt ric, però feble de cap, que tenint una grossa fortuna la va esmerçar tota en la compra d'una sola classe de valors d'un Estat avui gairabé caigut i que no paga el seu cupó, i tot i essent molt ric aquest home avui ha de manllevar diners per a poder menjar i donar-ne a sa família.

Per totes aquestes raons i altres que us podríem exposar i que no ho fem per no allargar massa aquesta Memòria, creiem que poden estar ben tranquils aquells que demostrant un gran amor i força interès per la nostra Unió, s'han sentit ferits en un moment donat, per creure's, solament, de pensament, puig que de fet no hi ha ni hi ha hagut res, que ambdues Mutualitats no podrien subsistir, i que la nova se n'havia d'emportar la vella.

Res d'això, ni molt menys, la Junta Directiva de la Unió no ha pensat mai que això pogués succeir, puix solament el vot majoritari vostre ho podria decidir mai que una força major obligués a pendre alguna determinació. Avui per avui i nosaltres creiem, fermament, que ni demà, la nostra Unió ha de deixar per a res la marca empresa, marca triomfant, que pot seguir per si sola i ben sola, ben independent de l'altra, i solament amb el vostre acompanyament.

Això és tot el que ha fet la Unió aquest any, la